

ta, neque durasse adhuc sublatum, ut Scriptura supra loquitur, id est, cessationem a sacrificiis, et aliis legalibus cæmoniis in eo loco perficiendis, et ideo recte dicitur completos esse tunc septuaginta annos desolatio-

17. Objectiones.—Non desunt tamen contra hanc sententiam, quam ut veriorem supponimus, gravissimæ difficultates ex sacra Scriptura desumptæ, quas persequi non est nostri instituti. Indicabimus tamen eas, tres præsertim, quæ præcipue sunt. Prima sumitur ex verbis illis Zachar. 1: *Iste jam septuagesimus annus est*, quibus significatur septuaginta annos impletos esse tempore Zachariæ, qui prophetavit anno secundo Darii Hystaspis, qui multis annis fuit post Cyrum. Se-

cunda est, quia si tot anni fluxissent a desolatione Jerusalem usque ad Cyrum, Mardochæus vixisset plus quam ducentos annos, quod incredibile est. Tertia sumi potest ex chronologia, addito testimonio Jeremiæ, cap. 27. Nam regnum Chaldaeorum ante imperium Cyri solum duravit post Nabuchodonosor in filio et nepote ejus, scilicet, Evilmerodach et Balhasare, qui post vastationem Jerusalem regnarunt quinquaginta duos annos; viginti sex, quibus supervixit Nabuchodonosor, ut sumitur ex 4 Reg. 24 et 25; viginti tres, quos historiæ tribuunt Evilmerodach, et Balhasari tres, ex Daniel. 8, qui complent dictum numerum.

18. Ad primam, propter illa verba multi existimant alios esse septuaginta annos captivitatis, de quibus loquitur Zacharias; et alios, de quibus locutus est Jeremias. Isti enim completi sunt initio imperii Cyri, ut ostensum est, illi vero secundo anno Darii Hystaspis; et ideo dicunt, annos a Jeremia prædictos non incepisse in tertia captivitate Se-dechiæ, sed in prima Joachim, vel secunda Jechoniæ. Annos vero de quibus Zacharias loquitur, incepisse in ultima captivitate. Sed hoc stare non potest cum iis quæ diximus, neque cum chronologia a gravioribus auctoribus probata; quia inter primam et ultimam captivitatem tantum interfuerunt decem et novem anni, et inter secundam et tertiam undecim, ut patet ex 4 Reg. 24 et 25. At vero a primo Cyri usque ad secundum Darii Hystaspis interfuerunt quadraginta vel plures anni, ut est communior sententia; cui favet illud Joan. 2: *Quadragesima sex annis edificatum est templum hoc*. Adde, hos duplices septuaginta annos nullum habere fundamentum in

Scriptura; nam Angelus, qui, Zachar. 1, dixit illa verba: *Iste jam septuagesimus annus est*, non taluit novam prophetiam aut revelationem, quod postrema illa captivitas esset septuaginta annis duratura, sed alludit sine dubio ad prophetiam Jeremiæ; et interpolans Deum ut miseretur Jerusalem, et urbium Juda, allegat septuaginta annos a Jeremia prædictos jam esse impletos. Nec dicit affirmando, illum annum, in quo loquebatur, fuisse septuagesimum, sed per interrogationem dicit: *Iste septuagesimus annus est?* quasi diceret, jam diu septuaginta anni dicti a Jeremia impleti sunt, et Jerusalem ac urbes Juda nondum electam receperunt libertatem, etc. Et hanc expositionem indicavit Hieronymus, et aperte Lyranus, et alii.

19. Ad secundam, omissis multis quæ dici possunt, respondeatur Mardochæum non fuisse in persona sua (ut ita dicam) translatum ab Jerusalem in Babylonem, tempore captivitatis factæ sub Jechonia, sed in parentibus suis; ipse vero ortus est in Babylonie, neque aliud colligitur ex lib. Esther, cap. 2; et ita facile omnia conciliantur.

20. Ad tertiam respondeatur, juxta communiorum sententiam Berosi, quem refert et sequitur Josephus, lib. 1 Contra Apionem, et lib. 10 Antiquit., cap. 12; et Beda lib. de sex ætatibus, et alii, post Nabuchodonosor usque ad Cyrum, minimum regnasse quatuor reges Chaldaeorum, scilicet, Evilmerodach, Niglirum, Labossardachum, et Nabonidum; et huic ultimo tribuunt decem et septem annos, quamquam in nominibus horum regum, et in numerandis annis quibus regnarunt, mira sit varietas in auctoribus. Ex loco autem Jerem. 27 nihil in contrarium probatur, tum quia ibi non excluduntur alii, tum etiam quia illa phrasis, scilicet: *Dedi regnum et et filio ejus, et filio filii ejus*, tantumdem valet ac si dictum esset, et filiis ejus; non ergo significatum est tantum per duas generationes duraturum fuisse regnum illud.

21. Habemus ergo septuaginta annos hujus ætatis usque ad Cyrum; reliqui usque ad incarnationem numerandi sunt, aut per hebdomadas Danielis, et hec fuisse certissima supputatio, si constaret satis de initio illarum; sed quantum hoc habet ambiguitatis, tantum est incerta hæc ratio supputandi; aut per imperia supputando annos quibus durarunt imperia, Persarum et Græcorum, nam de imperio Romanorum, certissimum est Christum Dominum incarnatum vel natum fuisse anno

quadragesimo primo imperii Augusti Cæsar, qui fuit trigesimus monarchie Romanorum. Quam vero sit incerta duratio utriusque monarchiæ, tam Persarum, quam Græcorum, satis constat ex supra dictis de hebdomadibus Danielis. Aut denique numerare possumus hos annos per olympiades, quæ videretur mihi omnium probabilissima ratio, nisi locus ille lib. 1 Machab. mihi scrupulum injecisset. Nam constat apud omnes incarnationem, seu ortum Domini, contigisse in olympiadis centesimæ nonagesimæ quartæ anno tertio aut quarto; Cyrum vero cepisse regnare initio olympiadis quinquagesimæ quintæ. Ita enim ponit Eusebius, et fere omnes in hoc convenient. Juxta quam computationem constat, ab initio Cyri, seu a septuagesimo anno Babylonice captivitatis expleto, usque ad incarnationem, interfuisse fere centum triginta novem olympiades, quæ continent quingentos quinquaginta quinque annos, quibus si addantur septuaginta captivitatis, efficiuntur sexcenti viginti sex anni. Sed ab his sunt sine dubio aliqui tollendi propter citatum locum Machabæorum, præterquam quod incertum est id quod sumitur de initio regni Cyri. Quia, licet frequentius asseratur triginta annis regnasse, non tamen constat, imo valde dubium est an omnes illos regnaverit post captam Babyloniam, quia verisimile est prius aliquos annos regnasse in Perside. Unde fit etiam dubium, an initium regni ejus in principio olympiadis quinquagesimæ quintæ intelligendum sit simpliciter de regno ejus in Perside, vel post captam Babyloniam. Quocirca in hac re nihil invenio quod possim secure affirmare, nisi hoc solum, a prima reædificatione templi sub Cyro durasse ut minimum quadringentos quinquaginta quinque annos, quia certum est initium hebdomadarum Danielis non posse sumi ante illam reædificationem factam sub Cyro; quibus si addamus septuaginta annos captivitatis, efficiuntur quingenti viginti quinque, qui ut minimum tribuendi sunt huic ætati. An vero plures fuerint, mihi non constat. Verisimilius tamen existimo plures fuisse, quia hoc magis indicant graviores et antiquiores historiographi; quot autem plures fuerint, eliam me ignorare confiteor, quia ipsimet auctores graves inter se dissident. Si autem divinare licet, et veluti media via inter extrema incedere, demus huic ætati sexcentos annos, parum enim ab hoc numero discrepare potest, si bene omnia compensentur.

22. Summa totius præcedentis supputationis.—Ex quibus omnibus licet colligere, incarnationem factam esse circa quater millesimum annum a creatione mundi, ut facile patebit computando omnes ætates supra numeratas. An vero fuerint illi impleti, vel nondum perfecti, non credo posse usque ad numerum omnino certum designari, sed solum, ut dixi, parum ab illo numero distare. Illud vero, quod supra diximus, quoniam ad plures quæstiones inferius disputandas necessarium erit, pro certo statuendum est, scilicet, juxta computationem Græcorum, incarnationem factam esse olympiade centesima nonagesima quarta, anno secundo. Juxta computationem vero Romanorum, factam esse anno quadragesimo primo imperii Augusti, ut convenient Eusebius, in Chron., et lib. 1 Histor., cap. 5; Epiphanius, in Anchorato, et in libro de Ponderibus et mensuris, aliquantulum a principio, et hæres. 51 et 78; et Beda, libro de Sex ætatibus; qui omnes docent natum fuisse Christum anno quadragesimo secundo inchoato imperii Augusti. Quod expressius ponit Clemens Alexand., lib. 1 Stromat., a quibus non dissident Irenæus, l. 3, cap. 25, et Tertul., lib. Contra Judæ., cap. 8, dicentes natum fuisse Christum anno quadragesimo primo imperii Augusti; intelligendi enim sunt, id est post illum completum. Unde fit ex omnium sententia, incarnationem, quæ novem mensibus nativitatem antecessit, anno quadragesimo primo imperii Augusti perfectam fuisse.

23. Dubitatio.—Sed quæret tandem aliquis quo anni mense facta sit incarnatione; non enim defuit quidam Matthæus Beroaldus, qui, lib. 4 sue Chronog., cap. 2, dicere ausus fuerit Christum natum esse mense Septembri, in æquinoctio autumnali, unde fit incarnationem factam esse in medio mensis Decembris. Sed est temeraria sententia contra universalem Ecclesiæ Latinæ traditionem et consuetudinem, quæ habet Christum fuisse natum die 25 Decembris, et incarnationem fuisse factam die 25 Martii. Hoc satis patet ex sensu et usu Ecclesiæ, quem fuisse antiquissimum constat ex Augustino, lib. 4 de Trinit. cap. 5, et serm. 18 de Nativit.; et ex Clem. Alexand., lib. 1 Stromat.; et Niceph., lib. 4 Hist., cap. 12; Chrysost., hom. 1 in Luc. et homilia sequenti, quæ est de Natali Domini, qui advertit conceptionem et nativitatem Christi Domini cum conceptione et nativitate Joannis Baptiste ita fuisse per omnia qua-

tuor anni tempora distributas, ut singulis primis mensibus uniuscujusque temporis anni, alterutra cadat conceptio vel nativitas, videlicet primis mensibus veris et hyemis incarnatione et nativitas Christi, primis autem mensibus autumni et aestatis conceptio et nativitas Joannis Baptiste.

SECTIO II.

Utrum convenienti tempore facta sit incarnatione.

1. Tacite objectioni respondetur. — Quæstio hæc ex eo capite nonnullam difficultatem habet, quod tantum Dei beneficium non videbatur totannis et seculis differendum, quam difficultatem objicit Augustino quidam Porphyrius paganus in epist. 49, de sex Quæstionibus contra paganos, quæst. 2, eamdemque quotidie interrogant Gentiles, cum primum illis Evangelium predicatur. Nam si Deus (inquit) propter salutem et amorem hominum homo factus est, cur non antea venit, ne tanta hominum multitudo periret; et eamdem attingens Chrysostomus, hom. 27 super ad Rom., circa illud cap. 14: *Juxta revelationem mysterii temporibus æternis taciti,* inquit: *Si quæsieris qua ratione nunc tandem apparuit, periculosa rem facies, mysteria Dei curiose examinans, et rationem illorum exigens;* neque enim talia curiose inquirenda, sed diligenda sunt et amplectenda; obedientiam enim fides exigit, non curiositatem. Et ad simile propositum dixit Irenæus, lib. 4 contra hæres. cap. 67: *Non tu Deum facis, sed Deus te.* Si ergo opera Dei es, manum artificis tui expecta opportune etiam facientem. Sed hæc dicunt Patres ad eos qui animo curioso, et ad impugnandam fidem, hæc interrogant. Nobis vero necessarium est aliquam rationem reddere ejus, quæ in nobis est, fidei. Cum enim omnia, quæ a Deo fiunt, ordinate et convenienter fiant, non deerit aliqua sufficiens ratio ad hanc fidem explicandam.

2. Conclusio prima explicatur. — Dico ergo primo, non oportuisse hoc mysterium statim in initio mundi fieri, sed convenienter tot seculis et temporibus dilatum esse. Advertendum est non dici ita convenientis, quin si Deus aliud facere voluisse, et mysterium hoc multo ante perficere, potuisset etiam illud esse convenientis juxta rationes et fines quos Deus vellet intendere; sed dicitur esse convenientis imprimis, quia simpliciter potuit bene ei honeste ita fieri absque ulla indecentia; et deinde quia, considerata magnitudine mysterii, et

causis et rationibus propter quas a Deo fiebat, expediens fuit tanto tempore differri; et hoc sensu est omnino certa hæc veritas, quæ sufficienter auctoritate Dei id facientis comprobata est; omnia enim sapientissime prouidet, et in numero, pondere et mensura disponit.

3. Rationes. — Ratione præterea declaratur, nam primo, si loquamur de initio hominis in statu innocentiae ante peccatum, non fuit convenientis tunc fieri hoc mysterium, præter rationem D. Thom. supra, quia oportuit tantum mysterium prius fidei teneri ab Angelis ethominibus, et Christum ita creditum ab eis adorari et sperari ut auctorem suæ salutis. Secundo, si loquamur post peccatum commissum, similiter fuit convenientis ex parte ipsius mysterii, propter fidem et venerationem ejus, ut prius multis temporibus esset prædictum et præfiguratum, ut filius crederetur, et post longam expectationem majori affectu et veneratione susciperetur. Sic Augustinus, tractat. 31 in Joan., inquit: *Multi dicunt: Quare non antea venit Christus? Quibus respondendum est, quia nondum venerat plenitudo temporis, moderante illo per quem facta sunt tempora. Sciebat enim quando venire deberet. Primo per multam seriem temporum et annorum prædicendus fuit, non enim aliquid parcum venturum fuit; diu fuerat prædicendus, semper tenendus; quanto major iudex veniebat, tanto præconum longior series præcedebat.* Secundo, ex eodem Augustino, lib. 83 Quæstionum, q. 43, quia oportuit universum paulatim perfici, et in singulis etatibus habere decorum suum; sicut homo in ipsa corporis etate paulatim progreditur ab infantia usque ad senectutem: *Et quicumque,* inquit Augustinus, *ad certam sapientiam perverunt, non nisi ab eadem veritate suarum sigillatim etatuum opportunitate illustrati sunt.* A qua veritate, ut populus sapiens fieret, ipsius generis humani opportuna etate homo suscep-tus est.

4. Unde sumitur tertia ratio ex parte ipsorum hominum, quos oportuit prius disponi ad tantum mysterium suscipiendum. Duobus autem modis tanta successione temporum dispositi sunt: primo, directe, prius per naturalem legem, et generalem promissionem, et spem mediatoris; postea per legem scriptam, et expressiores prophetias, et plures ceremonias et sacrificia, quæ omnia Christum promittabant et præfigurabant. Secundo, quasi indirecte, permittendo, ut Paulus

ait, ad Rom. 41, et ad Galat. 3, omnes fere homines sub peccato et incredulitate concludi, ut suam fragilitatem agnoscerent, et humiliores fierent ad tantam Dei gratiam agnoscendam et suscipiendam. Unde etiam factum est ut, dilato beneficio et necessitate crescente, desideria Salvatoris crescerent. Quæ omnia D. Thomas hic attigit, et latius Ireneus, lib. 4 contra hæres., cap. 73; Theodor., lib. 6 de Curationibus Græcorum, ad finem; Chrysost., homil. 4 ad Coloss., colum. 4, et homil. 9 ad populum, ubi inter alia ait: *Non si aliquid utile est, ideo statim dari debet, nam etiam solidus cibus utilis est, non tamen datur in principio.* Et Euseb., lib. 4 Histor., cap. 2; et Nicephorus, lib. etiam 1, cap. 3; et optime Leo Papa, serm. 3 de Nativit., c. 4; Gregor. Nyss., orat. de Natali Domini. Et Bernard., serm. 1 de Adventu; Ambr., et expositores circa illa verba ad Gal. 3: *Lex pedagogus noster fuit in Christo.* Et circa illa cap. 3: *Cum essemus parruli, sub elementis hujus mundi eramus servientes.* Et Theophyl., super ad Hebr. 9, exponens illa verba: *Nunc autem semel in consummatione seculorum ad reprobationem peccati per victimam sui ipsius manifestatus est.* Ubi ex Gregorio Nyss. hæc verba refert: *Quomodo infiniti medici, intus adhuc febri corpus subpurgante, cum per morbum facientes causas adhuc accenditur, nullum adhibent ægroti ex cibis auxilium, expectantes tantisper, dum malum hoc ad summum increverit, sic et nobiscum actum est. Expectavit animarum medicus, donec universa malitia ægritudo pandereretur, etc.*

5. Solutio objectionis. — Quarto addi protest, explicando magis superiorum rationem, quia si Christus Dominus in principio mundi venisset, pauci tunc essent homines qui ejus præsentia fruerentur, et doctrinam ab ejus ore susciperent, et abundantiam gratiae in ejus adventu communicatam, unde exiguis etiam esset numerus hominum quibus Christi Evangelium, vel ab ipso, vel a discipulis prædicari posset. Ex quo rursus fieret ut, paulatim procedentibus temporibus, fidei et charitatis fervor languescerent. Hæc est enim hominum conditio, ut non multum in officio virtutis ferventer perseverent, sicut et ante Christi adventum in ipsa Dei cognitione, et honestate morum visum est; et post ejus prædicationem in Ecclesiæ discursu, quæ ab illo primo charitatis fervore statim declinare ceperit. Si ergo Christus in principio mundi venisset, ille primus fervor doctrinæ et gratiae

ejus, brevi tempore et in paucis hominibus durasset; postea vero, quando genus huminum plenius propagatum esset, et major hominum multitudo tanto remedio indigeret, jam fides hujus mysterii plurimum obscurata esset; uide fieret ut pauciores illius gratia et beneficiis fruerentur. Quam rationem significasse videtur Theodoret. supra, cum dixit: *Si in principio mortem subiisset, quando peccatum non perinde effusum fuisset, nemo deinde credidisset.* Et ex hac ratione solvitur obiectio supra tacta, scilicet, quod si antea venisset Christus, plures salvi fierent. Quanquam enim non sit contemnenda responsio Augustini ex prædestinatione Dei desumpta, scilicet, tunc venisse, quando agnovit electis suis magis profuturum ejus adventum, ut circa litteram D. Thom. adnotavimus, et sumi potest ex eodem, libro de Boni perseverantiae, cap. 9, et libro de Prædestinatione Sanctorum, cap. 9, responderi tamen potest etiam ex dictis, considerata hominum conditione, et ordinario modo divinæ providentiae, plures homines fuisse salvandos per mysterium incarnationis factum post multa tempora, quando jam mundus erat quasi perfectæ etatis, quam si in principio fieret.

6. Conclusio secunda. — Dico secundo: convenientis fuit mysterium hoc non differri usque ad finem mundi, sed multo etiam ante illum fieri. Hæc conclusio adeo est per se clara, ut nullus de illa unquam dubitaverit, eamque a fortiori probant objections et rationes dubitandi in principio positæ. Probant etiam rationes factæ pro superiori conclusione, si bene accommodentur. Sicut enim pertinuit ad dignitatem mysterii ut aliquandiu expectaretur et prædiceretur, ita maxime pertinuit ne tanta esset dilatio, ut jam et mores essent omnino corrupti, et fides ejus prorsus amissa, et spes quasi desperata, quod certe timendum fuisset, si amplius dilatum esset. Quod facile credet quicunque corruptionem morum, tam in lege naturæ, quam in lege scripta factam, cum ad fines suos devenerunt, consideraverit. Ac denique, si statim post incarnationem mundi duratio finiretur, quibus profuissest tantum mysterium, aut pro quibus sacramenta fuissent instituta? itaque in hoc nulla relinquitur dubitandi ratio.

7. Objectio. — Responsio. — Objicitur, quia in Scriptura sacra dicitur venturus Messias in novissimis diebus, ut patet Genes. 49, Isai. 2, et Mich. 4, et Daniel. 2; hoc autem videtur significare, id est, in ultimis temporis

bus, seu in fine mundi. Respondetur breviter, totum hoc tempus Novi Testamenti vocari tempus novissimum, ut patet prima Canonica Joan., cap. 2: *Filioli, jam novissima hora est.* Et 1 Corinth. 10, vocatur finis seculorum. Potest autem sic appellari, vel quia in hoc tempore data est lex gratiae, quæ fuit ultima, post quam alia non speratur; vel quia in hoc tempore complentur omnes prophetæ et prædictiones Dei; qua fortasse ratione dicitur ad Galat. 4, *plenitudo temporum*; vel quia, distinguendo durationem mundi per ætates, ut supra fecimus, hæc est ultima; quæ licet diutinior sit, tamen una semper censetur, quia non fit in ea notabilis aliqua mutatio, per quam solent distingui hujusmodi ætates, sed durat semper, et duratura est eadem Ecclesia, idem modus regiminis in ea, et eadem gratiae communicatio. Ad quem modum exponitur a Patribus parabola illa de ultimo loco vocatis, Matth. 20. Sic etiam Origenes, homil. 8 in Josue, vocat hoc tempus mundi vesperam. Et Ecclesia in quodam hymno canit: *Vergente mundi respere;* et in alio dicit: *Deus creator omnium, homo in fine temporum;* et ad hunc modum loquuntur frequenter Patres, ut videre est in Athanas., epist. ad Antioch., tom. 1; et in Cyril. Alexand., in epist. ad Orientales, quæ legitur et probatur in Concil. Chalcedon., actione 1, circa actionem septimam Concilii Constantinopolitani, et ejus verba usurpat Justinianus imperator in edicto ad Joannem II. Denique Augustinus, 1 Genes. contra Manich., cap. 23, hoc tempus vocat mundi senectutem, quia duratione est ultimum, quanquam lib. 83 Quæst., q. 44, juventutem mundi illud appellebat, propter viagorem gratiae, ut ipse se exposuit 1 lib. Retract., cap. 26. Addi ultimo potest, locutionem illam Prophetarum: *Et erit in novissimis diebus, sæpe tantumdem valere, ac si dicerent, Erit post hæc tempora. Et potissimum ita loquuntur, quando prædicunt aliquid futurum in tempore valde distanti, quod potest dici ultimum respectu præcedentis, licet simpliciter non sit absolute ultimum; ut, Act. 2, referens Petrus locum Joel. 2, inquit: Et erit in novissimis diebus, effundam de spiritu meo. Et tamen in Propheta habetur: Et erit post hæc, effundam, etc.*

8. Conclusio tertia. — Dico tertio: mysterium incarnationis convenienti tempore factum est. Hæc sufficienter probata est ex dictis; et confirmari ab aliquibus solet, quia conveniens fuit Christum venire in medio durationis.

QUÆSTIO II.

DE MODO UNIONIS VERBI INCARNATI, IN DUODECIM ARTICULOS DIVISA.

Deinde considerandum est de modo unionis Verbi incarnati. Et primo, quantum ad ipsam unionem.

Secundo, quantum ad personam assumensem.

Tertio, quantum ad naturam assumptam. Circa primum queruntur duodecim.

Primo, utrum unio Verbi incarnati sit facta in natura.

Secundo, utrum sit facta in persona.

Tertio, utrum sit facta in supposito vel hypostasi.

Quarto, utrum persona vel hypostasis Christi post incarnationem sit composita.

Quinto, utrum sit facta aliqua unio animæ corporis in Christo.

Sexto, utrum natura humana fuerit unita Verbo accidentaliter.

Septimo, utrum ipsa unio sit aliquid creatum.

Octavo, utrum sit idem quod assumptio.

Nono, utrum unio duarum naturarum sit maxima unionum.

Decimo, utrum unio duarum naturarum in Christo fuerit facta per gratiam.

Undecimo, utrum eam aliqua merita præcesserint.

Duodecimo, utrum gratia unionis fuerit homini Christo naturalis.

Docuit D. Thomas an incarnatio sit, et propter quid præcipue facta sit. Nunc explicare aggreditur quid ipsa sit, ita enim intelligendus est hujus quæstionis titulus. Non enim proponit investigandum modum quasi accidentarium hujus unionis, sed modum essentiale, quod est quærere illius propriam essentiam et quidditatem; quoniam vero hoc explicari non potest, nisi intellecto prius termino ex ipsa unione resultante, ideo de his duobus disserit in tota quæstione, præsertim usque ad articulum nonum. Nam in reliquis tribus, præsertim in undecimo, nonnulla miscet, quæ potius ad extrinsecas causas hujus mysterii videntur pertinere.

ARTICULUS I.

Utrum unio Verbi incarnati sit facta in natura¹.

1. *Ad primum sic proceditur. Videlur quod unio Verbi incarnati sit facta in natura. Dicit enim Cyrus, et inducit in gestis Concilii Chalcedon.²: Non oportet intelligere duas naturas, sed unam naturam Dei Verbi incarnatam. Quod quidem non esset, nisi unio fieret in natura. Ergo unio Verbi incarnati facta est in natura.*

2. *Præterea Athanasius dicit³: Sicut anima rationalis et caro unus est homo, ita Deus et homo unus est Christus; sed anima rationalis et caro convenienter in constitutione unius naturæ humanæ. Sic ergo Deus et homo convenienter in constitutione alicujus naturæ; ergo unio facta est in natura.*

3. *Præterea, duarum naturarum una non*

¹ Infr., art. 2, et 6, corp., et 12, ad 1, et q. 50, art. 2; et 3, d. 1, q. 2, art. 1, et d. 5, q. 1, art. 2 et 3. Et 4 con., c. 35, 37 et 41. Et Veri., q. 20, art. 1, co. Et uni., art. 1; et op. 3, c. 211, 212 et 225.

² Actio 4, post epist. Cyrilli ad Joan. ep. Antioch., non multum procul.

³ In Symbolo fidei sue.

¹ Nazian., in epist. 1 ad Clidonium, ante med.

² Lib. 3 Orth. fidei, c. 6, 7, a med.

³ In Symb. fid. ibi posito; reperies id, tom.

¹ conc. 4 generalium Coloniæ impressorum, anno Dom. 4530.

⁴ Text. 3, tom. 2.

⁵ Parum a princ.